

Chương Bốn Mươi Hai

LIỆNG CHUỘT SỢ BỂ ĐỒ

Chưa thấy bóng mà Kinh Phi Sương đã cười đắc ý:

– Giang Hàn Thanh, người đến thật là đúng lúc.

Giang Hàn Thanh lướt vào quát lớn:

– Ai đây?

Tôn Phi Loan lật đật nói:

– Nhị sư thư.

Giang Hàn Thanh giật mình:

– Đồng đại ca.

Kinh Phi Sương nói chặn:

– Người hãy yên lòng, ta chưa lấy sinh mạng của nó đâu.

Giang Hàn Thanh hoảng hốt:

– Người làm gì Đồng đại ca của ta?

Vừa nhận ra đối phương đã ấn tay lên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng nên Giang Hàn Thanh quát lớn:

– Kinh Phi Sương... người định làm gì, hãy buông Đồng đại ca của ta ra.

Vừa nói hấn vừa định lao mình tới.

Kinh Phi Sương quát mắt:

– Giang Hàn Thanh, người mà vọng động là mạng của người yêu người phải mất đấy.

Giang Hàn Thanh giận dữ:

– Người muốn làm gì?

Kinh Phi Sương cười đánh ác:

Giang Hàn Thanh, người muốn ta thả ra cũng không khó, người phải tuân theo lệnh của ta.

Giang Hàn Thanh cố dằn cơn tức:

– Người hãy nói đi.

Kinh Phi Sương cười:

– Ta cần là cần Giang Nhị công tử và tên phản đồ của Ngũ Phương Môn, nếu hai

người bó tay chịu trời thì ta không hề làm hại một ai cả.

Giang Hàn Thanh không biết chuyện Đồng Nhược Băng bị thuốc mê của Chu Long Chu, hắn thấy nàng đang bị Kinh Phi Sương khống chế, nhất thời sợ liệng chuột bể đồ, hắn không biết làm sao khống chế được đối phương.

Hắn chỉ còn biết quắc mắt hỏi:

– Người định bảo bọn ta phải bó tay chịu trời hay sao đây?

Kinh Phi Sương nói:

– Rất dễ, người hãy bảo Tôn Phi Loan điểm vào huyệt Cự Cốt và Độc Tử của người, rồi bảo nàng dìu người tới bên ta.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Được rồi, ta bằng lòng theo điều kiện của người.

Tôn Phi Loan hoảng hốt kêu lên:

– Giang nhị công tử, không được đâu.

Giang Hàn Thanh nói,

– Phi Loan, cứ điểm huyệt đi, đừng chần chờ vô ích.

Tôn Phi Loan nói:

– Nhị sư thư phụng sứ mạng đến đây bắt tôi, vậy tôi xin chịu trời theo về, còn ngoài ra không ai có chuyện gì can hệ.

Kinh Phi Sương cười nhạt:

– Ai bảo Giang Hàn Thanh không quan hệ? Hắn đã học trộm của bản môn ba chiêu tuyệt kiếm, lại uống mãng xà huyết làm cho thuốc trị thương của Thái Thượng bị mất, làm sao ta lại có thể tha cho hắn chứ?

Tôn Phi Loan nói:

– Hôm nay chính tôi đang trên con đường đến Ngư Thương Sơn, Nhị sư thư cần gì phải làm thế?

Kinh Phi Sương cười khẩy:

– Đến và bị bắt mang về, hai chuyện đó khác nhau xa.

Tôn Phi Loan giận dữ:

– Thật ta không ngờ lãnh tụ Ngũ Phượng Môn là người mà lại làm những hành động ti tiện như thế ấy?

Kinh Phi Sương cười:

– Bắt địch bằng mọi cách, gồm thượng sách, trung sách và hạ sách, không có cái nào là cao thượng mà không có cái nào là ti tiện cả.

Tôn Phi Loan nói:

– Nếu người còn biết sĩ diện là gì và nếu người có bản lĩnh thì cứ song song giao đấu, ta tuy biết công lực không bằng, nhưng cũng quyết để bị bắt hoặc bị chết bằng một cách quang minh.

Kinh Phi Sương vụt nhướn mắt cười hăng hắc:

– Tôn Phi Loan, người tưởng nó là đàn ông à? Không đâu, nó là Đồng Nhược Bằng thật đấy, nhưng nó là con gái của hai con yêu miền Đông Hải đấy.

Tôn Phi Loan nói:

– Trai hay gái gì cũng là chuyện của người ta, không can hệ gì đến người cả.

Kinh Phi Sương lại cười:

– Người tưởng nó tốt lắm à? Coi chừng có ngày nó sẽ cuỗm người yêu của người đấy.

Tôn Phi Loan thét lớn:

– Ta không cần nghe chuyện đó.

Kinh Phi Sương quay qua phía Giang Hàn Thanh:

– Giang nhị công tử, sao? Bây giờ công tử chưa chịu bó tay sao? Công tử nỗ lực cho người đẹp Đông Hải chịu chết dưới tay ta à?

Giang Hàn Thanh nói:

– Người cứ buông Đồng đại ca của ta ra rồi là sẽ tình nguyện theo người đến Ngưu Thương Sơn ngay bây giờ.

Kinh Phi Sương nói:

– Ta đã nói rồi, người hãy để cho Tôn Phi Loan điểm vào tứ chi huyết đạo của người rồi đợi người đến bên ta là mọi chuyện sẽ tốt đẹp ngay.

Giang Hàn Thanh nói:

– Được rồi, ta sẽ làm đúng như thế ấy, nhưng nhất định người sẽ buông thả Đồng đại ca của ta ra chứ?

Kinh Phi Sương gật đầu:

– Tự nhiên.

Giang Hàn Thanh quay qua nói với Tôn Phi Loan:

– Phi Loan, hãy điểm vào tứ chi huyết đạo của tôi đi.

Tôn Phi Loan hốt hải:

– Giang Nhị công tử đừng nghe lời, nhị sư thúc từng sống với tôi từ thuở nhỏ, lòng dạ ngay thẳng hay gian trá như thế nào tôi không biết hay sao, lời hứa ấy không có gì bảo đảm được đâu.

Giang Hàn Thanh cười:

– Không, chúng ta vốn đang tìm đến Ngư Thương Sơn, bây giờ cách đi tuy có khác nhưng cũng vẫn đến nơi đến chốn, Phi Loan cứ điếm vào huyết đạo của tôi đi.

Tôn Phi Loan nói:

– Giang nhị công tử, chúng ta đến Ngư Thương Sơn cầu kiến sư phụ là một chuyện khác, không thể giống như nhau được,

Kinh Phi Sương quát lớn:

– Tiện tỳ, người muốn gì nữa chứ?

Và quay về phía Giang Hàn Thanh hăm dọa:

– Giang nhị công tử, sức nhẫn nại của tôi chỉ có hạn mà thôi, nếu các vị cứ trù trừ không quyết thì đừng trách tôi chẳng nghĩ tình à nghe.

Giang Hàn Thanh thấy Đồng Nhược Băng đã bị khống chế, sinh mạng đang tùy thuộc vào bàn tay của Kinh Phi Sương, hấn nộ nóng bảo:

– Phi Loan, Đồng đại ca đã từng cứu sinh mạng tôi nhiều lần, bây giờ cho dù tôi phải chết đi để đáp đền thì đó cũng là chuyện phải thôi, Phi Loan hãy điếm vào huyết đạo của tôi nhanh đi.

Tôn Phi Loan rơi nước mắt:

– Giang lang, chuyện này đều là do lỗi ở tôi.

Nàng không nói hết câu vì nàng đã nhảy phóng về phía Kinh Phi Sương.

Đã sẵn chú ý về Tôn Phi Loan cho nên khi nàng vừa nhún chân là Kinh Phi Sương thét lớn:

– Giang Hàn Thanh, hãy ngăn nàng lại.

Giang Hàn Thanh hoảng hốt vội vàng thi triển thân pháp thiên long cản ngang trước mặt Tôn Phi Loan và gắt lớn:

– Phi Loan, sinh mạng Đồng Đại ca đang ở trong tay địch, nàng có biết không?

Kinh Phi Sương nói:

– Giang Hàn Thanh, bây giờ người hãy điếm vào huyết đạo của Tôn Phi Loan và điu nó đến đây cho ta cũng được.

Giang Hàn Thanh nghiêng răng nói lớn:

– Đồng đại ca vốn là nghĩa huynh của tại hạ, vì muốn cứu người mà phải hy sinh kẻ khác không liên hệ là chuyện không có công bằng, chuyện đó tại hạ không thể nào tôn mạng.

Kinh Phi Sương cười hăng hắc:

– Đúng là một kẻ đa tình!

Nhưng rồi nàng lại trầm giọng:

– Con tiện tỳ không chịu xuống tay mà người thì lại cũng không chịu, vậy thì

người hãy đi thụt lui lại đây để tự ta ra tay lấy là ổn hơn tất cả.

Giang Hàn Thanh vừa quày mình thụt về phía Kinh Phi Sương và vừa nói:

– Cái mạng của tôi là do mấy lần Đồng đại ca cứu sống, bây giờ có chết cũng không hề tiếc chứ đừng nói chi chuyện bắt, xin cô nương cứ ra tay.

Đôi mắt của Kinh Phi Sương dần chặt theo động tác của Giang Hàn Thanh, nàng không chờ cho hắn tới gần, nàng đã vẩy tay lên khi hắn vừa thụt lại hai ba bước.

Chỉ phong xé gió trúng ngay vào Bối Lương Huyệt của họ Giang.

Giang Hàn Thanh rùng mình luôn mấy cái và từ từ quy xuống.

Tôn Phi Loan vừa sợ, vừa tức, nàng thét lớn:

– Kinh Phi Sương, người đã nói điểm vào tứ chi huyệt đạo, tại sao bây giờ lại điểm vào trọng huyệt.

Kinh Phi Sương cười đanh ác:

– Tại vì người nóng ruột không chịu cho nên ta phải ra tay chứ sao.

Nàng gần giọng nói tiếp:

– Bây giờ thì đến phiên người đó, nếu người mà chần chờ là Giang Hàn Thanh phải chết.

Bàn tay đang ấn trên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng được buông ra nhưng Kinh Phi Sương lại ấn vào đỉnh đầu của Giang Hàn Thanh để uy hiếp Phi Loan.

Tôn Phi Loan run rẩy gần như không còn đứng vững.

Ngay lúc ấy, đứng từ ngoài cửa, Chu Long Chu bèn dùng truyền âm nhập mật nói với Tôn Phi Loan:

– Tôn thư thư, chị cứ việc đến đó chế huyệt đi, tôi sẽ không cho tên nào thoát được khỏi nơi đây đâu mà sợ.

Tôn Phi Loan nhớ đến khả năng dụng độc của Chu Long Chu, nàng chợt thấy yên lòng và từ từ đi về phía Kinh Phi Sương.

Là một con người già dặn, tuy không thể nghe được, nhưng bằng vào sự máy động và nháy môi của Chu Long Chu và vẻ mặt thay đổi chớp nhoáng của Tôn Phi Loan là Kinh Phi Sương đã biết ngay họ đang sắp đặt âm mưu, thế nhưng nàng vẫn làm như không biết và cứ vung tay điểm ngay vào huyệt đạo của Tôn Phi Loan xong mới quay qua nói với Chu Long Chu:

– Chu Long Chu, người đừng hòng đỡ trò trước mặt ta, bây giờ thì đến phiên người đây.

Chu Long Chu bĩu môi:

– Ta thách người đó.

Kinh Phi Sương cười hăng hắc:

– Ta đã dám xông vào hang ổ của các người, đã dám làm chuyện tóm một mẻ lưới như thế này mà ta lại sợ người à? Ta chỉ cần nắm chặt Giang Hàn Thanh thì ba tên ma đầu si tình của bọn người làm sao thoát khỏi tay ta được chứ.

Chu Long Chu đỏ mặt:

– Đừng có nói xàm.

Kinh Phi Phượng cười hăng hắc:

– Xàm à? Hừ, cả ba đứa đều động đực vây riết một chàng trai mà còn bảo là thiên hạ nói xàm?

Chu Long Chu vụt vung tay:

– Người đừng mong thoát được nơi đây.

Nàng làm như giận dữ nhưng kỳ thật ngón chỉ của nàng đã ám tàng độc chất, nàng quyết hạ thủ giải vây.

Kinh Phi Sương vẫn lạnh lùng:

– Câu nói đó phải để cho ta nói thì mới đúng.

Giang Hàn Thanh vụt kêu lên:

– Kinh Phi Sương, bây giờ người phải giữ lời hứa mà thả Đồng đại ca của ta ra.

Kinh Phi Sương giật mình, nàng thấy rõ ràng đã điểm trúng vào Bối lương huyết của Giang Hàn Thanh, thế sao bây giờ hắn vẫn còn nói được.

Nhưng nàng vẫn làm ra vẻ tự nhiên:

– Giang nhị công tử, khá lắm đấy, nội công như thế kể đã đến mức tuyệt luân rồi.

Giang Hàn Thanh giận dữ:

– Ta bảo người hãy thả Đồng đại ca của ta ra.

Kinh Phi Sương cười:

– Giang Nhị công tử chắc có biết mối thâm thù giữa Thái Thượng và Đông Hải Song Tiên rồi chứ?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Ta không biết đến chuyện ấy.

Kinh Phi Sương cười nhạt:

– Tự nhiên chính bản thân của công tử bây giờ còn không yên thì làm sao tính chuyện của ai.

Giang Hàn Thanh nói:

– Nhưng người đã bằng lòng thả Đồng đại ca của ta.

Kinh Phi Sương cười danh ác:

– Bình là phải đối, người hãy bình tâm mà nghĩ thử xem, con a đầu họ Đồng vốn

là con gái của hai lão yêu Đông Hải, trong khi họ là kẻ thù không đội trời chung với sư phụ của ta, thế mà người lại bảo ta thả nó ra à?

Giang Hàn Thanh giận run:

– Kinh Phi Sương, người quả đúng là thứ vật vô loại.

Kinh Phi Sương cười:

– Giang Hàn Thanh, người gặp mấy con nhỏ này toàn những đứa si tình ngu ngốc, rồi người tưởng con gái trên đời này cũng toàn như thế cả sao? Tốt lắm, bây giờ người gặp được ta, âu cũng là bài học quý giá trong đời người đó.

Nói đến đây nàng vụt ngừng mặt lên nói:

– Phan Diên Niên, Lục Tường Vân, bọn người có thể ra mặt được rồi.

Chung quanh lập tức có nhiều tiếng rập lên:

– Thuộc hạ tuân lệnh.

Ánh lửa lóe lên sáng rực, từ bên ngoài mười mấy tên Ngũ Phượng Môn lũ lượt bước vào.

Bên trái là một gã đại hán mày rậm mắt lồi, tay cầm trường kiếm, quả đúng là Tử Kỳ Lệnh Chủ Phan Diên Niên.

Theo sau hắn là tám tên đại hán lưng đeo đoản đao, cầm đến màu tím sẫm.

Bên phải là một người cao ốm, mặt trắng không râu, đúng là Bạch Kỳ Lệnh Chủ Lục Tường Vân.

Theo sau hắn là tám tên đại hán lực lưỡng. Chỉ nhìn vào các khăn vận và vóc dáng là đủ biết hắn vừa rồi đã giả dạng Trương kế Viễn để tiếp bọn Giang Hàn Thanh.

Chu Long Chu rút thanh đoản kiếm, Nã Vân và Cẩm Nguyệt đứng nép phía sau nàng.

Bằng vào võ công, cả ba người đều không thể cùng Ngũ Phượng Môn đối địch, nhưng bằng vào chuyện dụng độc thì với danh nghĩa con gái của Độc Tẩu Chu Tiềm cũng đã làm cho bọn Kinh Phi Sương không dám coi thường.

Lòng nàng bây giờ vô cùng nôn nóng vì nàng biết ngay toàn gia của Trương lão gia nhất định đã bị hại rồi.

Và điều làm cho nàng ân hận là chuyện âm mưu giữa nàng và Tôn Phi Loan định khám phá bí mật của Đồng Nhược Băng, chuyện có tính cách không quan trọng thế mà bây giờ vô hình chung lại giúp cho bọn Ngũ Phượng Môn chiếm thượng phong.

Bây giờ nhìn thấy Giang Hàn Thanh, Tôn Phi Loan và Đồng Nhược Băng đều lọt vào tay kẻ địch, làm cho nàng vừa hối hận và căm tức chưa biết làm sao giải cứu.

Kinh Phi Sương bỗng kêu lên:

– Nã Vân, Cẩm Nguyệt.

Nã Vân lên tiếng:

– Chẳng hay có chuyện chi?

Kinh Phi Sương cau mặt:

– Tam cung chủ đã bị ta bắt rồi, chuyện đó chắc bọn ngươi đã thấy?

Nã Vân lạnh lùng:

– Vâng, đã thấy.

Cầm Nguyệt nói ngay:

– Cô nương chúng tôi đã thoát ly Ngũ Phượng Môn, bây giờ tự nhiên không còn phải là Tam Cung Chủ nữa.

Kinh Phi Sương gằn giọng:

– Trong Ngũ Phượng Môn, trừ người đã chết, không một ai có thể nói chuyện ly khai. Tam Cung Chủ như thế thì hai người cũng như thế.

Nã Vân nhướng mắt:

– Nhị cung Chủ nói như thế có nghĩa là cùng muốn bắt cả chúng tôi về để trừng trị vì tội phản đồ phải không?

Kinh Phi Sương nói:

– Đúng, nhưng đối hai người bây giờ hãy còn sinh lộ, ta cho các ngươi cơ hội để đoái công chuộc tội.

Cầm Nguyệt cười gằn:

– Bọn tôi đã theo cô nương chúng tôi để thoát khỏi chỗ tối tăm tìm về chỗ sáng, chuyện đó đâu có tội gì mà phải chuộc?

Nã Vân hỏi tiếp:

– Nhị cung Chủ bảo đoái công chuộc tội có phải muốn chúng tôi bắt Chu cô nương để nạp cho Ngũ Phượng Môn không?

Kinh Phi Sương gật đầu:

– Đúng như thế, các ngươi hãy hợp lực bắt Chu Long Chu, ta sẽ đứng ra bảo đảm cho các ngươi khỏi tội.

Cầm Nguyệt cười gằn:

– Nhị cung chủ nói thật hay, Giang nhị công tử và Tôn cô nương đã bị khống chế trong tay nhị cung chủ, bây giờ chỉ còn có mỗi một mình Chu cô nương là người có cách giải vây làm sao chúng tôi lại hạ thủ đối với Chu cô nương được?

Nã Vân nói liền theo:

– Nhị cung chủ là con người võ công cao, cơ trí giỏi, tại sao Nhị cung chủ không thấy Ngũ Phượng Môn tàn ác đa đoan, khu hại giang hồ là chuyện trái với điều nhân nghĩa, mà từ xưa đến nay cái gì phi nhân thì cái ấy bị tiêu diệt, cho nên tỳ cũng rất

mong Nhị cung chủ...

Kinh Phi Sương thét lớn:

– Câm miệng lại, các người dám nói những lời ấy trước mặt ta à?

Cầm Nguyệt đã đến mức liều, cô ta không còn sợ nữa mà cứ một mực thản nhiên:

– Ngũ Phượng Môn đã đến ngày tận diệt, chúng tôi nói đây là vì vẫn còn chút lòng tốt.

Kinh Phi Sương xạm mặt:

– Hãy bắt hai con tiện tỳ ấy cho ta.

Bạch Kỳ Lệnh Chủ và Tử Kỳ Lệnh cúi đầu tuân mạng và quay lại bước chậm chậm về phía hai người.

Chu Long Chu nhắc thanh đoản kiếm và trầm giọng:

– Kẻ nào muốn chết thì hãy bước lên.

Tổng Phân Đàn Giang Nam của Ngũ Phượng Môn đã từng bị hạ dưới tay của Chu Long Chu tại Đồng Lư, bây giờ nghe tiếng quát của nàng tự nhiên họ cũng chần chừ không dám tới.

Bạch Kỳ Lệnh Chủ và Tử Kỳ Lệnh cũng đưa mắt nhìn nhau thăm dò ý kiến.

Kinh Phi Sương chớp mắt cười nhạt:

– A đầu họ chu, người tưởng rằng bằng vào thứ độc chất vô dụng của người mà có thể làm cho ta sợ hay sao?

Vừa nói nàng vừa từ từ nhích ra phía cửa.

Thình lình, Đồng Nhược Băng vùng lên tiếng:

– Kinh Phi Sương là vị Nhị cung chủ của Ngũ Phượng Môn mà lại thân tự đi bắt hai tên tỳ nữ như thế thì xem sao cho được.

Chu Long Chu mừng quá kêu lên:

– Đồng đại ca đã tỉnh rồi.

Đồng Nhược Băng cười:

– Tỉnh lâu rồi chứ đâu phải mới đây.

Kinh Phi Sương rung động, nhưng nàng vẫn quay lại cười gằn:

– Tỉnh rồi làm gì ta chứ?

Đồng Nhược Băng lạnh lùng:

– Sinh tử huyền quan của ta đã thông suốt từ lâu, cho dù người có điểm vào tử huyệt cũng trở thành vô dụng.

Nàng vừa nói vừa vươn vai đứng dậy.

Kinh Phi Sương tái mặt, nàng vung thanh trường kiếm nhắm ngay vào Huyền Cơ Huyệt của Đồng Nhược Băng phóng tới.

Hình như đã thừa biết sự lợi hại của đối phương cho nên chỉ một nhát đầu là nàng đã đặt vào tử địa.

Đồng Nhược Băng chưa phản ứng thì từ dưới đất, Giang Hàn Thanh vùng thét lên một tiếng, nhảy dựng lên tung thẳng ra một đá.

Khi tại Lưu Hương Cốc, Giang Hàn Thanh đã được Đồng Nhược Băng đả thông Sinh Tử Huyền Quan, vì thế cho nên không một thủ pháp nào có thể chế huyệt hắn được, lúc này hắn giả đồ như thế là cốt để lừa thế hạ Kinh Phi Sương mà thôi.

Đồng Nhược Băng lên tiếng:

– Giang hiền đệ, hãy lo giải huyệt cho Tôn cô nương đi, Nhị cung chủ để lại cho ta nói chuyện,

Vừa nói, nàng vừa co ngón tay lại búng nhẹ ra một cái.

Hành động gần như cùng một lúc, Kinh Phi Sương vừa phóng kiếm thì Giang Hàn Thanh đã nhảy lên, nhưng khi Đồng Nhược Băng vừa nói dứt thì ngón tay nàng cũng búng và Giang Hàn Thanh cũng vừa thu thế đá.

Keng!

Một tiếng thép khua không lớn lắm, nhưng thanh trường kiếm của Kinh Phi Sương đã bị bật hẳn ra ngoài.

Y như một con rồng uốn khúc trong mây, không ai kịp nhận ra thân pháp thủ pháp gì thì tay trái của Đồng Nhược Băng đã đoạt ngay thanh kiếm của Kinh Phi Sương.

Đồng Nhược Băng cười:

– Kinh Phi Sương, hôm nay mới đúng là tuyệt lộ.

Kinh Phi Sương tái mặt thối lui mấy bước:

– Con tiện tỳ họ Đồng, đáng lý khi này, ta phải phế bỏ võ công của ngươi thì mới đúng.

Đồng Nhược Băng cười:

– Ta đã nói rồi, vì Sinh Tử Huyền Quan của ta được khai thông sớm lắm, cho nên bằng vào thủ pháp nào, ngươi cũng không làm gì ta được cả.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Kinh Phi Sương và nói gần từng tiếng:

– Ta còn đang suy nghĩ xem nên giải quyết ngươi như thế nào cho ổn, bây giờ ngươi lại nhắc ta về chuyện phế bỏ võ công, đó là ngươi tự giải quyết cho mình chứ không phải do ý ta đâu nhé.

Nàng phóng nhanh thanh kiếm vừa đoạt được trên tay xuống đất và nhích về phía Kinh Phi Sương.

Lúc bấy giờ Giang Hàn Thanh cũng đã giải xong huyệt đạo cho Tôn Phi Loan, cả

hai cùng đứng nép một bên.

Kinh Phi Sương nhìn chằm chập vào Đồng Nhược Băng bằng đôi mắt đỏ ngầu giận dữ, nàng chờ cho Đồng Nhược Băng đến sát bên mình chỉ còn năm sáu bước là cười lên một tiếng lạnh lùng và phóng vọt mình lên.

Hai bàn tay nàng dịu dàng y như cành liễu trước gió, khi thì hất tới, khi thì phất ngang không ai nhìn kịp, nhưng tất cả đều nhằm vào Triền Cơ huyết của Đồng Nhược Băng.

Chiêu thế tung ra quả là kỳ diệu, chính Giang Hàn Thanh đứng ngoài cũng khó nhận ra lộ số của nàng.

Đồng Nhược Băng cười khẩy:

– Môn hạ của Ngư mục mà cũng học được Huyền Âm chưởng bao giờ thế.

Ống tay đến nàng phất mạnh lên và năm ngón tay của nàng nhắm vào bàn tay của Kinh Phi Sương chĩa tới.

Chỉ phong xé gió bay vèo vèo.

Thấy thủ pháp của mình đã bị hóa giải quá dễ dàng, Kinh Phi Sương lật đật áp dụng Ngư Long Bá Biến, thân pháp tràn qua tràn lại luồn vào sát nách tấn công yếu điểm của Đồng Nhược Băng.

Thân pháp Ngư Long Bá Biến quả là lợi hại, nó lợi hại ở chỗ không phải chỉ lẹ mà còn trong đường tơ kẽ tóc, không nào nó lại na địch quá xa, nó là thứ chuyên dùng nhập nội.

Chính vì thế cho nên khi vừa tránh được đòn là lại tấn công ngay.

Không ngờ khi nàng vào sát mình Đồng Nhược Băng thì thân pháp của Đồng Nhược Băng cũng diễn biến theo luôn, bất cứ Kinh Phi Sương tránh né cách nào, luôn luôn Đồng Nhược Băng cũng có mặt ngay phía trước, chính vì thế nên Kinh Phi Sương đã bao lần xuất thủ mà vẫn không làm sao đánh được.

Ngay lúc Kinh Phi Sương đang lúng túng thì tay phải của Đồng Nhược Băng lại hất lên, cái hất của nàng trông thật nhẹ nhưng hơi gió thổi thốc lên nghe khiếp người.

Nhưng Kinh Phi Sương không phải là dễ bại, cho nên mặc dù thế đánh của Đồng Nhược Băng lợi hại nhưng nàng vẫn tránh thoát một cách rất dễ dàng.

Khi thế đánh của Đồng Nhược Băng vừa mới được nửa chừng thì Kinh Phi Sương đã luồn ngay dưới nách.

Nàng lại cũng áp dụng Ngư Long Bá Biến, hình như Đồng Nhược Băng cũng chỉ chờ có thế, Kinh Phi Sương vừa lách qua thì hai tay nàng vọt dang rộng ra ngoài.

Thế đánh lạ lùng vì cao thủ giao đấu với nhau rất kỵ khi hở ngực, thế mà Đồng Nhược Băng lại dang cả hai tay lộ sự hở toàn thân.

Nhưng khi Kinh Phi Sương vừa quay mình lại để nhắm vào chỗ trống thì hai tay của Đồng Nhược Băng cũng vừa khép lại và đây mới là thực chiêu.

Những người đứng ngoài nghe hơi gió từ trong bung ra nhưng vừa mới nửa chừng thì lại từ ngoài khép lại, họ chưa thấy biến chiêu thì Kinh Phi Sương đã rút lên.

Tôn Phi Loan chưa kịp kêu lên:

– Tiên Thiên Oai Khí.

Nàng chưa nói đến tiếng thứ năm thì Kinh Phi Sương đã quy xuống ngay.

Không một ai nhìn thấy kịp Đồng Nhược Băng đã dùng thủ pháp gì và cũng không ai thấy Kinh Phi Sương bị đánh trúng đâu.

Mồ hôi trên trán của Kinh Phi Sương nhỏ xuống ròng ròng, nàng nhìn Đồng Nhược Băng bằng tia mắt náy lửa và thét lên:

– Người hãy giết ta đi.

Đồng Nhược Băng lạnh lùng:

– Không ta sẽ làm đúng như lời người nhắc ta khi nãy.

Bàn tay của Đồng Nhược Băng vồ nhanh lên đỉnh đầu Kinh Phi Sương thật nhẹ, tuy thật nhẹ nhưng Kinh Phi Sương cũng đã rút lên thảm thiết.

Toàn thân nàng rủ xuống như tàu lá héo.

Kinh Phi Sương nghiêng răng rống lên:

– Đồng Nhược Băng, người phế võ công của ta, người hãy giết ta đi.

Đồng Nhược Băng lắc đầu:

– Người tưởng rằng một con người không còn luyện võ được là không thể sống được sao? Người đã lầm rồi, bao nhiêu bàn dân thiên hạ đâu phải biết võ công, huống chi võ công của người chỉ chuyên dùng tàn hại, ta phế võ công của người đâu phải là ta xử ác, nhưng ta muốn giúp cho người làm lại cuộc đời. Võ lâm đối với người không hợp, vì nếu người còn là nhân vật võ lâm, chẳng những người sẽ làm hại cho toàn thể mà chính bản thân người cũng khó tránh khỏi họa kiếp. Người cứ bình tâm suy nghĩ lại, làm một con người mà ai ai cũng thù hận, ai cũng muốn băm vằm, với chuyện làm một người con gái thuần lương, không biết võ công nhưng không gây họa cho đời mà thân mình cũng an toàn yên ổn. Giữa hai đường, người chọn đường nào?

Ngưng lại một giây, nàng nói tiếp:

– Người đừng vì tự ái mà hãy vì người, vì ta mà xét nét, đừng tưởng rằng chỉ có võ công mới sống được, hãy lo mà xây dựng cuộc sống bình thản cho mình. Võ công nếu có cũng phải với mục đích giúp đời, giúp ta kiến tạo hạnh phúc. Bằng không, võ công phỏng có ích lợi gì đâu?

o O o